

عنوان مقاله:

نقش بحران اقتصادی بر تاب آوری اجتماعی و اقتصادی مردم در دوران کرونا

محل انتشار:

همایش بین المللی تحولات جهانی در عصر کرونا و پسا کرونا (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسندگان:

فهیمة نظری - دکتری جامعه شناسی مسائل اجتماعی ایران، مدرس دانشگاه و پژوهشگر اجتماعی

داود مرادی - دکتری جامعه شناسی اقتصادی و توسعه، مدرس دانشگاه

خلاصه مقاله:

تاب آوری از مفاهیم تامل برانگیزی است که روزبه روز بر فراگیر شدن آن در حوزه های گوناگون افزوده شده است. تاب آوری نشان از چشم انداز و فرایند باز یابی بلندمدتی دارد که بعد از حوادث، فقدان ها و بحران ها سنجش می شود. تاب آوری جامعه سرنوشت همان جامعه و تابع میزان هنجارمندی جامعه پس از بحران با ارزش های خلق شده حین بحران است، زیرا بحران ها ممکن است موجب پویش، جنبش و نوشدگی و نهاد مندی هایی باشد که تاب و توان و ظرفیت بالای جامعه و در نهایت بهبود زندگی مردم را در پی دارد. در واقع، بروز و وجود بحران ها در هر جامعه ای بامیزان تاب آوری آن نسبت مستقیم و مثبتی دارد. در مطالعه حاضر، نقش بحران اقتصادی بر تاب آوری اجتماعی و اقتصادی مردم بررسی شده است که در هنگامه همه گیری کرونا اهمیت ویژه ای یافته است. جامعه ما نیز با بحران های گوناگون دست و پنجه نرم کرده است و بسیاری از حوزه ها و شاخص های مهم زندگی اعم از اقتصاد خانواده در تامین معاش، کار، تولید، درآمد، سلامت و آموزش و دیگر فضاها تحت تاثیر جدی و شدید این همه گیری قرار دارد. از این رو، ضروری است تا ابعاد گوناگون تاب آوری مردم و ناشی از تعدد و تنوع انواع بحران های اجتماعی و اقتصادی بررسی شود. در این مقاله، از روش فراتحلیل بهره بردیم. چندین مطالعه علمی درباره وضعیت بحران اقتصادی و تاب آوری اقتصادی و اجتماعی در دوره کرونا، همچنین ارتباط این دو بر حسب هدف یا بررسی وجود اثر بررسی شد؛ نتایج و خطای آنها بایکدیگر مقایسه و نتیجه جدید، برآیند نتایج قدیم حاصل شد. مواجهه ایران با بحران های اقتصادی ناشی از مخاطرات اقتصادی در جهان و تحریم های ظالمانه از یکسو، و بی ثباتی سیاست های اقتصادی، ناکارآمدی بازار، فساد ساختارمند، عدم اجرای برنامه ها و قوانین بالادستی توسعه و فقدان شفافیت در سیاست ها و برنامه های کلان حاکمیت، همچنین تورم افسارگسیخته، موجب شد تا وضعیت انعطاف پذیری مردم یا تاب آوری اقتصادی (بیکاری، کاهش درآمد) و تاب آوری اجتماعی (سرمایه انسانی، سلامت، اجتماع و افراد) در آنان تحت تاثیر قرار گیرد. در برخی موارد نیز تغییرات شگرفیدر ساختار اجتماعی و فرهنگی ایجاد شد. به طور قطع، این روند تهدیدها و آسیب های بسیار جدی و فراوانی برای جامعه در پی خواهد داشت. آسیب های خانوادگی و همبستگی اجتماعی از جمله آثار این روندها خواهد بود. لذا، حاکمیت و مصلحان اجتماعی باید ضمن توجه ویژه به آثار این بحران ها، نسبت به حفظ مهمترین عنصر اجتماع (خانواده) و پایشتغییرات سایر ابعاد اجتماعی همچون اقتصاد و آموزش عالی اهتمام خاصی بنمایند و به بازسازی و ترمیم زیرساخت های اساسی در جامعه- همچون اقتصاد، آموزش همگانی و توسعه فناوری اطلاعات- توجه داشته باشند که طبعاً، نه تنها موجب کاهش فشار ناشی از بحران ها می شود، بلکه ظرفیت جدیدی از تاب آوری و البته انعطاف پذیری را برای جامعه ارمغان خواهد داشت.

کلمات کلیدی:

بحران های اجتماعی، بحران های اقتصادی، تاب آوری، کووید ۱۹

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1416073>

